

Sjuttonde söndagen i Treenighetstid

Frigörelsen ur förgänglighetens trälldom – Änkans son i Nains söndag
Job 19:21-27; Fil 1:20-26; Mark 5:35-43; Ps. 86:12-13, 16-17

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Förra söndagen pratade vi om hur viktigt det är för såväl hjärtat som själen och förståndet att ha lärare. Vi pratade om vikten av att ha *rätt* lärare; att vi väljer med urskiljning vem vi lyssnar och hör till. Vi pratade om att sitta vid Herrens fötter och att hålla ut vid korsets fot. Vi hörde att där, genom den korsfäste, får vi lära oss att älska Herren Gud av hela vårt hjärta och hela vår själ och av hela vår kraft och av hela vårt förstånd¹.

Och kanske, – om man under veckan har levt kvar i och kontemplerat över förra söndagens texter –, kanske har den nästan barnsligt naturliga frågan väckts: Varför? Varför sitta vid Herrens fötter? Varför älska Gud med allt vi har? Varför älska sin nästa? Varför leva ett sakramentalt liv? Varför leva i Kristus?

Svaret ges idag: för att bli fri. För att få leva. För att nå sanningen. För att frigöras från den trälldom som bindningen till det förgängliga innebär. För att dela evighetens perfektion. För att komma hem. För att bli det vi är ämnade.

I den gammaltestamentliga texten idag, uttrycker Job – i sina plågor och drabbningar – vad människans innersta väsen längtar efter:

”När sedan denna min sargade hud är borta,
skall jag i mitt kött skåda Gud.²⁷
Jag själv skall få skåda honom,
med egna ögon skall jag se honom, inte med någon annans.
Därefter trånar jag i mitt innersta.”²

¹ Jfr Luk 10:27

² Job 19:26-27

Det vill säga att sedan allt förgängligt; allt utanpåverk; all ytan har lagts av mig, skall jag sådan jag är [i mitt kött] få se Gud, min skapare och mitt allt. Jag skall få se honom med mina egna ögon. Det jag då får möta är inte vad någon annan har målat upp, ingen inbillning, utan sådan som Fadern är. Det är vad mitt innersta längtar efter.

Men varför?!

För att det är syftet. Det är allt. Och inte i bemärkelsen 'är det allt? Var det inte mer?' Nej, det skall förstås som att det verkligen är *allt!*

Det svåra idag är att tala med människor om långsiktighet. Än svårare är viljan att bry sig om evigheten. Det är här och nu; att gräva där man står; kvartalet, som längst, som är horisonten. Och så ytan, förstås; det måste ta sig bra och lyckligt ut.

Det gör Jobs bok viktig.

Det är dit ner vi måste bege oss; där avstampet ske:
i valet mellan liv och död,
för omvändelse att bli möjlig
för det eviga livets segerkrans att vinna.

Men nu har vi Kristus Jesus som, inte bara lärare, men som den vars hud sargades för oss, för vår frihet. Han som utgav sig själv på korset och öppnade vägen till Fadern för vår frälsning. Han som besegrade döden och som uppstod från det döda för att alla skall kunna ha evigt liv.

Vi hörde i Evangeliet hur Jesus gav livet åter till flickan. Han sade att hon visst inte är död utan sover. Folket skrattade åt honom. Och när vi idag säger att människan sover möts vi av hånskratt.³

Job sov inte. Han var alldeles vaken. Och han fick genomlida allting själv.

Vad gör vi i vår tid? Vi har Kristus att följa för att inte själva behöva hudflängas av den osynlige. Men vi sover. Vi skriver ut Jesus Kristus ur både medvetande och historia. Vi till och med hånar honom. Trots att vi har det dop, i vatten och Ande, i vilket vi – med Kristus – dör och uppstår.

Vi har att följa. Vi har att gå på den vägen som gör oss fria. Därför måste vi lyssna.

³ Mark 5:40